

השמש לשמורה... ובשעת מעשה השבתי בלבי לאמר: נו? וכל זה אנו זוכים לראות ב"ה אהרי כל הטקסים והשבועה דאורייתא ושתי אניות מלחמה שעמדו אז על הר הזיתים ובמבטו 17 פעם ולמרות כל הפקודות החדשות... רכש"ע! המבלי אין עוד איים וציונים, מלטה וצילון לדוד יענקיל שלנו כדו לקחת את הבחור הזה את הרבי ר' משה'לי שלנו וכל כת דיליה ולשלחם אחר כבוד לטייל מעבר לים ולהחליף קצת את אורא דמצרים עד יעבר זעם?...

כבר אמרתי לכם פעם כי אוהב אני מאד לטייל תמיד ברחוב היהודים, וכיחוד במאה שערים. הנה למשל, בשבוע זה, זכיתי לראות איך כל מאה שערים שוקלת את עצמה רק בהצי גרושה.

בדאי ראיתם, תלמידי החכמים, ברחובות עירנו במתנה יהודה, מול בריסקר בעל המספרה הראשונה בעירנו משקלים, אוטומטיים" שבני אדם עולים עליהם, וכ"א מהם זורק לתוכו חצי גרוש ושוקל את עצמו, וגם מאה שערים שלנו וכתת ב"ה הצליחו נא! ולקול הקריאה הרגילה הו קמה נורים לעבודה...

וזו התפריט (מיניה בלע"ז) של נורים: בבקר דיסא בארו (לפנים היו אגלים רק עונבניות בלחם); בצהרים— דיסא בכורגול ובערב— דיסא של ערשים... הכלל!... והחתן דגן עלה על דף המשקל, תחב ידו עמוק לתוך כיס מכנסיו והוציא

שכם בקשו רשיון ממנהל המטרה להכנס אל העיר ולתור אותה. — ער לי מאל, פנה הפקיד, שלא אוכל למלא את בקשתכם הפעם, כי אך לפני ימים אחדים, ביום הרכישי העבר, יצאו בני עירנו להתפלל בצבור ברחובות ואחרים מהמטוורים שלהם הימו דגל-תורפיה ושרו בקול: "לו ישמעאל יהיה לפניך!" ומחמת שהתפללו נוסח-מוסטפה, שמו אותם במאסר וקנסו אותם במאה לירות כ"א, ועבשיו שיראו עשרים יהודים בכת-אחת נכנסים לשכם, ונרו לכם זכות-אבות של שבעה ילדי, ואת מעשה ה"ברית" וגור די נה... ועצמי אמונה לכם לטובתכם, כי לא תכנסו הפעם כדי לא להרגיז את האזוים...

והפקיד האדיב הזה הראה את "הדרך למורי-דרך שלנו ולעמית זה נתן להם שלשה שוטרים ללוותם על הר-גרויים, לכל יאונה להם הלילה כל רע ההר השמים הזה... ואולם בכואם לז", ראו סו"ס עד כמה גדולה מרת הכנסת-אורחים של יהודינו במשבת זו, ושעברה להם, כנראה, בירושל ער מאברהם אבינו, ביום השבת בבקר וצאים אחב"י אנשים נשים וטף, לקראת הערכיות הבאות מן הכפר, פוגשים אותן ברב שמחה ואהבה מתנפלים עליהן ממש ועל כדיהן ופחיהן לראשו תוחכים כסף מזומן לתוך ידן, כדי לחלב מהן מעט

ומספרים כי פעם אחת נתאספו חסידו הרבי בביתו אשר בשכונת הכוכרים בעירנו, והד מן הבריא ממשבילי הדוד שאל אותו: רבי! מהי החסידות בא"י? ולא שהח הרבי הרבה, נזדקף מלא קומתו, הורה באצבעו החוצה ואמר בהתרגשות: בני! בשיחיו כל ההרים האלה מסביב מכוסים שכונות שכונות של יהודים העוכדים בגופם וזו היא החסידות האמתית בא"י... * * *

רנע עובתי את החרד הריק של "ההתאזרות" ונכנסתי לי לתוך הסמוך של מנתי את מספר האנשים: לא-אחא, לא-שנים, לא-שלשה ומצאתי 15 איש-מהם רק 18 מאהב"י—העובאים על ארבעת הפקידים המזיעים מרב עבודה — מזוינים כלם בתעודות-מסע לת"ל... הצצתי מן הצד לתוך התעודות ולנגד עיני הוהירו מרחוק המלים, Palestinian. באנגלית ו"ארץ-ישראל" בעברית... אלה הם ה"אידאליסטים" האמתים שלנו שלא פקפקו אף רנע והיו הראשונים להתאזר; ולא זאת אלא שמיד אחר קבלם את תעודת האזרה ברכו עליה "שהחיינו" ורצו ברב שמחה ישר אל ההדר השני כדי להשיג פספורט בתור ארץ-ישראל לנסע לאנגליה וליתר המדינות כדי "להשתלם"...

ומקנא אני "במורי-דרך" שלנו שנמשע עם תלמידיהם בכל "הארץ" "מדו ועד סוף שבוע" בהגיעם לפני שער...

בשעת מעשה השבתי בלבי לאמר: נו? וכל זה אנו זוכים לראות ב"ה אהרי כל הטקסים והשבועה דאורייתא ושתי אניות מלחמה שעמדו אז על הר הזיתים ובמבטו 17 פעם ולמרות כל הפקודות החדשות... רכש"ע! המבלי אין עוד איים וציונים, מלטה וצילון לדוד יענקיל שלנו כדו לקחת את הבחור הזה את הרבי ר' משה'לי שלנו וכל כת דיליה ולשלחם אחר כבוד לטייל מעבר לים ולהחליף קצת את אורא דמצרים עד יעבר זעם?...

כבר אמרתי לכם פעם כי אוהב אני מאד לטייל תמיד ברחוב היהודים, וכיחוד במאה שערים. הנה למשל, בשבוע זה, זכיתי לראות איך כל מאה שערים שוקלת את עצמה רק בהצי גרושה.

בדאי ראיתם, תלמידי החכמים, ברחובות עירנו במתנה יהודה, מול בריסקר בעל המספרה הראשונה בעירנו משקלים, אוטומטיים" שבני אדם עולים עליהם, וכ"א מהם זורק לתוכו חצי גרוש ושוקל את עצמו, וגם מאה שערים שלנו וכתת ב"ה הצליחו נא! ולקול הקריאה הרגילה הו קמה נורים לעבודה...

וזו התפריט (מיניה בלע"ז) של נורים: בבקר דיסא בארו (לפנים היו אגלים רק עונבניות בלחם); בצהרים— דיסא בכורגול ובערב— דיסא של ערשים... הכלל!... והחתן דגן עלה על דף המשקל, תחב ידו עמוק לתוך כיס מכנסיו והוציא

ומקנא אני "במורי-דרך" שלנו שנמשע עם תלמידיהם בכל "הארץ" "מדו ועד סוף שבוע" בהגיעם לפני שער...

בשעת מעשה השבתי בלבי לאמר: נו? וכל זה אנו זוכים לראות ב"ה אהרי כל הטקסים והשבועה דאורייתא ושתי אניות מלחמה שעמדו אז על הר הזיתים ובמבטו 17 פעם ולמרות כל הפקודות החדשות... רכש"ע! המבלי אין עוד איים וציונים, מלטה וצילון לדוד יענקיל שלנו כדו לקחת את הבחור הזה את הרבי ר' משה'לי שלנו וכל כת דיליה ולשלחם אחר כבוד לטייל מעבר לים ולהחליף קצת את אורא דמצרים עד יעבר זעם?...

כבר אמרתי לכם פעם כי אוהב אני מאד לטייל תמיד ברחוב היהודים, וכיחוד במאה שערים. הנה למשל, בשבוע זה, זכיתי לראות איך כל מאה שערים שוקלת את עצמה רק בהצי גרושה.

בדאי ראיתם, תלמידי החכמים, ברחובות עירנו במתנה יהודה, מול בריסקר בעל המספרה הראשונה בעירנו משקלים, אוטומטיים" שבני אדם עולים עליהם, וכ"א מהם זורק לתוכו חצי גרוש ושוקל את עצמו, וגם מאה שערים שלנו וכתת ב"ה הצליחו נא! ולקול הקריאה הרגילה הו קמה נורים לעבודה...

וזו התפריט (מיניה בלע"ז) של נורים: בבקר דיסא בארו (לפנים היו אגלים רק עונבניות בלחם); בצהרים— דיסא בכורגול ובערב— דיסא של ערשים... הכלל!... והחתן דגן עלה על דף המשקל, תחב ידו עמוק לתוך כיס מכנסיו והוציא

ומקנא אני "במורי-דרך" שלנו שנמשע עם תלמידיהם בכל "הארץ" "מדו ועד סוף שבוע" בהגיעם לפני שער...

בשעת מעשה השבתי בלבי לאמר: נו? וכל זה אנו זוכים לראות ב"ה אהרי כל הטקסים והשבועה דאורייתא ושתי אניות מלחמה שעמדו אז על הר הזיתים ובמבטו 17 פעם ולמרות כל הפקודות החדשות... רכש"ע! המבלי אין עוד איים וציונים, מלטה וצילון לדוד יענקיל שלנו כדו לקחת את הבחור הזה את הרבי ר' משה'לי שלנו וכל כת דיליה ולשלחם אחר כבוד לטייל מעבר לים ולהחליף קצת את אורא דמצרים עד יעבר זעם?...

כבר אמרתי לכם פעם כי אוהב אני מאד לטייל תמיד ברחוב היהודים, וכיחוד במאה שערים. הנה למשל, בשבוע זה, זכיתי לראות איך כל מאה שערים שוקלת את עצמה רק בהצי גרושה.

בדאי ראיתם, תלמידי החכמים, ברחובות עירנו במתנה יהודה, מול בריסקר בעל המספרה הראשונה בעירנו משקלים, אוטומטיים" שבני אדם עולים עליהם, וכ"א מהם זורק לתוכו חצי גרוש ושוקל את עצמו, וגם מאה שערים שלנו וכתת ב"ה הצליחו נא! ולקול הקריאה הרגילה הו קמה נורים לעבודה...

וזו התפריט (מיניה בלע"ז) של נורים: בבקר דיסא בארו (לפנים היו אגלים רק עונבניות בלחם); בצהרים— דיסא בכורגול ובערב— דיסא של ערשים... הכלל!... והחתן דגן עלה על דף המשקל, תחב ידו עמוק לתוך כיס מכנסיו והוציא

ומקנא אני "במורי-דרך" שלנו שנמשע עם תלמידיהם בכל "הארץ" "מדו ועד סוף שבוע" בהגיעם לפני שער...

בשעת מעשה השבתי בלבי לאמר: נו? וכל זה אנו זוכים לראות ב"ה אהרי כל הטקסים והשבועה דאורייתא ושתי אניות מלחמה שעמדו אז על הר הזיתים ובמבטו 17 פעם ולמרות כל הפקודות החדשות... רכש"ע! המבלי אין עוד איים וציונים, מלטה וצילון לדוד יענקיל שלנו כדו לקחת את הבחור הזה את הרבי ר' משה'לי שלנו וכל כת דיליה ולשלחם אחר כבוד לטייל מעבר לים ולהחליף קצת את אורא דמצרים עד יעבר זעם?...

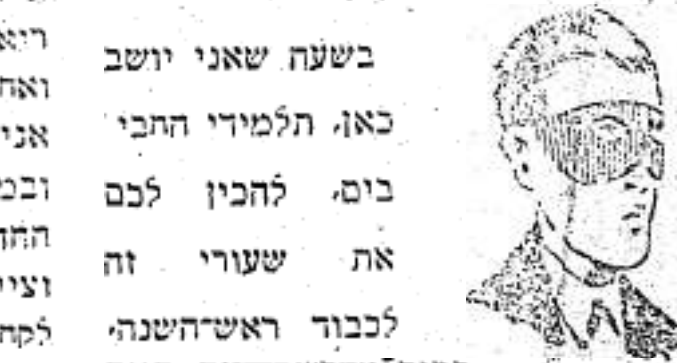
כבר אמרתי לכם פעם כי אוהב אני מאד לטייל תמיד ברחוב היהודים, וכיחוד במאה שערים. הנה למשל, בשבוע זה, זכיתי לראות איך כל מאה שערים שוקלת את עצמה רק בהצי גרושה.

בדאי ראיתם, תלמידי החכמים, ברחובות עירנו במתנה יהודה, מול בריסקר בעל המספרה הראשונה בעירנו משקלים, אוטומטיים" שבני אדם עולים עליהם, וכ"א מהם זורק לתוכו חצי גרוש ושוקל את עצמו, וגם מאה שערים שלנו וכתת ב"ה הצליחו נא! ולקול הקריאה הרגילה הו קמה נורים לעבודה...

וזו התפריט (מיניה בלע"ז) של נורים: בבקר דיסא בארו (לפנים היו אגלים רק עונבניות בלחם); בצהרים— דיסא בכורגול ובערב— דיסא של ערשים... הכלל!... והחתן דגן עלה על דף המשקל, תחב ידו עמוק לתוך כיס מכנסיו והוציא

ומקנא אני "במורי-דרך" שלנו שנמשע עם תלמידיהם בכל "הארץ" "מדו ועד סוף שבוע" בהגיעם לפני שער...

מבעד למסכה (שעורים בהסתפלות)

בשעה שאני יושב כאן, תלמידי החכמים, ביום, להכין לכם את שעורי זה לכבוד ראש-השנה, בבית-מדרשם—זה היום שלישי— ועסקים בדיני הרמות יסרי על אחב"י. ועד כמה שיכלתי ובתכלה שם מעד למסכה ולהאזין מאחורי צרנה, יודע אני כי נתחלקו ב"ה הרעות, אמר כך והד אמר כך ופליגי: ר' משה זכיא וסיעתו מביחים להם צפרי-מוסטפה ו"החוקים ומעלים ראשי וד' ידעו מבית" ו"כדעו החיים את החרם באמת הבנין ישראל והלכה כמותם. אלו ואלו נשרפים בבית רחוב יפו וראיתי את יהודי כרהובי, עקב ועזות דקות כיהודי בית-התפלה בשבת, הדעת ובזקיפת און ירום הודו או הריוני הצהובים ד' גרשא"כה"י מבני ישראלי

מטבע של חצי גרוש חלל זרק דרך הנקב לתוך המשקל. מיד ירד המהוג וסבב סחור סחור עד שהגיע למספר 39 — ובכו, זכרו היטב חבריאי, צעק הכחור, ארבעים חסר אהת!...

ואולם הוא לא ירד מעל הכמה, ואחד מהבריו הטובים, בעל־גוף כדבעי, נדהק על ידו ושניהם עמדו צפופים על המשקל, והמהוג נודרו ועלה עד למספר 91.

ועתה, צא וחשוב, הוא אומר, 91 פחות 39, הרי יש לך קימאלן של...52.

— כלב בנימטריאי קרא אחד מהחבריא, — בהמה בנימטריאי! הוסיף השני.

או יתפרצו כל בני החבורה אל המשקל, דוחפים זא"ז וצועקים בקול:

"אני! אני!" והוא עומד עליהם ומביט מגבוה כנבאי בבית־המדרש, העומד

על הרוכז בשעת ההקפות" ומחלק כבודים לקהל.

— באלק רבתי! — הוא עונה לאחד העומד ומתחנן לפניו כמו לפני גולן ממש — האשה המסכנה ההיא קודמת לך, לה יש תינוק בורועה ותיום ערב יום־טוב לנשים, השוכע אתה?...

ואף עלתה הנקבה עם פרי בטנה בורועה על המשקל ועמדה על יד הגבאי, נשמע קול: "ותיק וחסיד, הושיעא נא!"

וכך, הודות לה מצאה זו מבני ירושלים, הצליחה כל מאה־שערים להשקל רק בחצי גרוש...

ושנים־עשר מי יודע? שנים־עשר אני יודע: שנים־עשר בתי־כסאות בבתי האונגרים מול דרך המלך...

ותיתי לו למהנדס אשר יצר את השכונה בחכמה ועשה בה נקבים נקבים, הלולים הלולים, גלוי ויבוע לפני ככא־כבודם ופתות לפני כל עוברי דרך, שאם יסתם אחד מהם במנעול או יסגר חלילה בברויה, כדרך בני־אדם מנומסים אי־אפשר לבתי־האונגרים שלנו להתקיים אפילו שעה אחת...

ואת זה לעמת זה עשתה המשטרה שלנו. —

בה בשעה שעמדו על הר־הצופים וחלקו פרסים לתלמידי בית־הספר של המשטרה, ובלם נהנו וצחקו ממילי־דבריהותא של המושל שלנו — בה בשעה התנפלו עשרים שודדים מהברת "אבו ג'יריים" על תגרי לוד, לעיני השמש, וקנו מהם את כל הסחורה במשיכה, וכג'נטלמנים אמתיים מסרו להם קבלה כחק בהתימת ידם כי "אינטלגנטיים"

הם כנראה היודעים גם קרא וכתב, ואחר כך נפרדו מהם בחבה ואמרו להם: ועכשיו רבותי, לכו לקבל עלינו לפני ה...נתנה תקף..."

ואולם מיו לכשנודע הדבר למשטרה, הודריה ושלחה שוטרים מזוינים ואמנם כשאף הגיעו למקום־המעשה תפשו מיד את כל הערבים השודדים, כנהוג, וגם את הקבלה...

ואי"ה לאחר שיתפשו את השודדים, אספר לכם הלאה...

אמרו חו"ל: אסור לאדם לגור במקום שיש בו רופא אחד ובית־כנסת אחד, ועכשיו שזכיתי ב"ה להפית בירושלם עיה"ק שיש בה הרבה רופאים וביחוד רופאי־שנים (עפ"י השלטים ישנם בעירנו בדיוק 32 דנטיסטים, ממש במספר השנים אשר בפה, רופא לכל שו

— ולסוף אומרים כי יש לרובם נקיון שנים... ויש בה — כלומר בעירנו — בתי־כנסיות ומדרשים, כאלף במספר בימים־נוראים, לא ידעתי באמת לשית עצות בנפשי והיכן להתפלל ביום הזכרון הזה? עד שראח הכב"ה בעיניי ושלחו לי הזמנה באנגלית

ממנין של אנגלים־אמריקנים, לא אצל מים לנדו, חלילה, אלא בבית־הכנס האמריקני החדש בעירנו, אכן זוהי סגוֹה בדוקה להשיג חמישים למאה מהקרדיטים לבנין בתים, כי "תפלה עושה מחצה", כידוע...

ומעלה יתרה למנין זה, שמתפללים בו בערבוביא, זכר ונקבה, כמו בתיבת־נת או ב"סינמה" להבריל אלף אלפי הכולות, ויש אומרים כי התפללות תהיינה ג"כ באנגלית ויאמרו "בטשאויטשון וביומיטשון" במקום "בהייכון וביומיכון" בקר... * * *

ואלה המשפטים שלנו בזמן האחרון: חיל אחד שהכה אדם ופצעו נידון בבית המשפט לשלם 5 שיללינג מחמת שהכהו במשך 5 רגעים, שיללינג אחד לכל רגע... באַללאַש! ושנים מבני־דורנו, שהכו יהודי אחר ע"י הראינע ירושלם, נדונו ע"י שופטינו לשלם פונט אחד — משמע שהכו אותו במשך עשרים רגעי...

והמדרש מספר כי אליעזר עבד אברהם נזדמן לסדום, פצעוהו ובא לפני הדיון, אמר לו: אליעזר, תן לו שכרו שהקין לך דם, מה עשה אליעזר? נמל אבן ופצע את הדיון, צעק השופט ואמר לו אליעזר: שכר שיש לי בידך בעד טרחתי שפצעתיד תואיל לשלם לזה שחכני...

תורה היא וללמד אנו צריכים בזמננו זה, כי ל"סדום היינו"...

ומהמת שהיום ערב ראש־השנה בעולם ואפילו דגי־הים, דועדים מאימת יום־הדין, נחפו אני לשוב כדי לקנות "ראש בבש", לקיים מה שנאמר ב"ויחי רצון" — נהיה לראש ולא לזנב — ועפ"י קבלה, רמז הוא לעקרה שהכינו בני־עשו לאחב"י באוקריינא וגם מוסטבה־קמאל באזמיר, אלא שהקב"ה לא שלח לנו עדין את האיל לקרבן, ולע"ע הנני מברך אתכם, תלמידי היקרים די בכל אתר, ואתר, ברכת שנה חדשה, שתזכו להתאורח אתם וכל בני־ביתכם ותכתבו בספר־החיים במשרד העליות במלכותא דארעא ודרקיעא, בירושלם של מעלה ובירושלם של מטה, ונאמר אמן.

